

Oikeilla jäljilläkö?

Lentokone lähestyi määränpäättä. Olin tulossa Oslost Tukholmaan. Istuin ikkunapaikalla ja katselin hämärtyvää maisemaa. Ilta oli pimentynyt ja alhaalla saattoi erottaa vain mantereen ja meren välisen selkeän rajan. Samassa näin eräässä salmessa laivan. Mikä kiehtova näky” Satojen valaistujen ikkunoiden hohde tuntui sanovan: Tule, astu laivaan! Täällä on lämmintä ja valoisaa, runsaat, katetut pöydät, pehmeä vuode... Tule.

Kutsu tuntui sen verran voimalliselta, että olin miltei valmis noudattamaan sitä, kunnes tajusin: ei sitä nyt noin vain voi hypätä paikasta toiseen!

Hetken mietittyäni olin lähes sataprosenttisen varma, että alhaalla laivan kannella seisoi joku, katseli yläpuolella jyrisevää lentokonetta, sen vilkkuvia valoja ja toivoi olevansa kyydissä matkalla jonnekin kauas. Hänkin haaveili voivansa siirtyä sinänsä hyvästä tilanteesta vieläkin parempaan.

Miksi on näin? Miksi me ihmiset olemme perin harvoin tyytyväisiä siihen, mitä meillä on juuri nyt? Miksi erehdymme yhä uudelleen luulemaan, että tärkein viihtyvyytemme ja hyvänolon tunteemme syy löytyy ulkoisista olosuhteista?

Saarnaaja, yksi Raamatun kyselijöistä ja vastaajista, puhuu kirjansa ensimmäisessä luvussa näin:” Kaikki tyynni itseänsä väsyttää niin ettei kukaan sitä sanoa saata. Ei saa silmä kylläänsä näkemisestä eikä korva täyttänsä kuulemisesta. Mitä on ollut, sitä vastakin on ja mitä on tapahtunut, sitä vastakin tapahtuu. Ei ole mitään uutta auringon alla. Jos jotakin on, josta sanotaan; Katso, tämä on uutta, niin on sitä kuitenkin ollut jo ennen, ammoisina aikoina, jotka ovat olleet ennen sitä...”.

Mielenkiintoista ja pohtimisen arvoista puhetta meille, jotka elämme yhä vuolaammin vyöryvässä mainosten virrassa. Mainosten, jotka lupaavat kotiimme, yllemme ja ympärillemme kauneutta, pehmeyttä, kestävyyttä, viileyttä, lämpöä aina kunkin tilanteen parhaaksi. Ja kuitenkin: me palelemme, pelkäämme ja petymme kaikista vakuutteluista ja lupauksista huolimatta.

Kaiken tämän keskellä olen ryhtynyt tutkimaan itseäni. Kun mieleni valtaa halu ” hypätä paikasta toiseen”, istuudun itseni kanssa kahden ja tutkin elämäni. Mitä minulla on, mitä varsinaisesti tarvitsen, mihin pyrin? Ja ennen kaikkea, mihin suuntaan Jumala minua ohjaa? Lopputulos rauhoittaa kummasti!

-Raija Lähteinen